

„מישטרה“ - „אש“ - „סכנה“: כך כתבה המורה על קיר כיתתה

כל־כך הרבה מניאקים? האם זו המיש־טרה שאיננה? או אולי התקופה שישנה, שמגדלת עוויתות אנושיות רבות כל כך? כזאת, מסתבר, היתה גם דליה. אוהבת אדם. אשה שאמונתה באנשים לא אבדה על אף כל נסיונה. גם היא פתחה דלת. גם היא הציעה קפה וסיגריות. גם היא דיב־רה סתם. על כל מיני דברים. וכשהסכה את ראשה לרגע, כדי להור־

אדם, ולא כמו חייה בסוגר. אבל, לפחות לשאול מי זה? לזהות, ורק לאחר־מכן לפתוח? „תראה, באים אלי כל־כך הרבה אני שים. אם אתחיל לחקור כל אחד דרך הדלת, לא יהיה לזה סוף. אני לא יודעת. יכול להיות שאני תמימה ומטופשת. אבל אני מעדיפה לפתוח דלת ולהגיד שלום, להרגיש כמו אדם בין אנשים, מאשר

שהגעתי לכאן אני חשבתי שזה סוף העולם. לא קפה, לא חנויות, לא בית־קולנוע. ואם אני אשה מבוגרת, כך — אז מה בחורה צעירה ויפה, תל־אביבית לשעבר? אבל היא אהבה לחיות פה. „את מה שהיה חסר לה כאן, היא הש־לימה בעבודה בבית־ספר ובהתנדבות בר־בית חולים הדסה. שם היו לה הזדמנויות להיפגש ולדבר עם אנשים. אני בטוחה

דפק בדלת

ציא ספר מן הכווננית, או לשלוף תק־ליט מן הערימה — החליף האלמוני את חיוכו במהלומה בעורף הרכון.

זהה, לדליה, היה הסוף. בעודה חסרת־הזכרה, נרצחה. הידיד, שנתקבל באמון, הסיר את המסכה מפניה, וטירופו ניגלה. כרגע יש בידי המישטרה חשוד אחד לפשע. אחד משכניה של דליה. לפי דברי המישטרה, היה האיש מבאי־ביתה.

נתון נוסף, שמחזיק את החשוד במע־צר, הוא עט כדורי, פשוט וריגיל, שנמצא על גופתה של הנרצחת. לדברי עדה, היו לחשוד עטים נוספים מאותו סוג.

שופש השלום ד״ר דן ביין אמנם הדיר גיש כי זהו ראייה קלושה, אולם למרות זאת ניאות לבקשת המישטרה, עצר את החשוד לחמישה ימים.

ואכן, כבר למחרת, עצרה המשטרה חשוד־אחר, גם הוא משכניה של הנרצחת.

להתחיל לחיות כמו בניו־יורק. בשביל חקירות יש מישטרה. אני לא הייתי אף פעם שוטרת.”

הרוצח חתם בעט כדורי

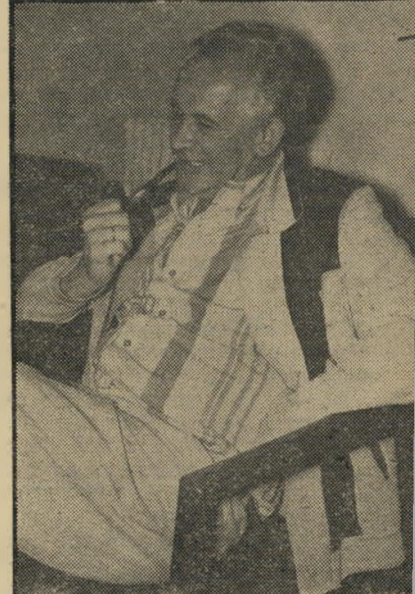
ל ערה נאה. בת 26. מפקחת. תלפז־נאית. בודקת וסטודנטית לצרפתית. נשית ורכה. „את החוברת לגידו השאיר פה ידך. שיהיה. לא מבינה בזה כלום.“ כל הנתונים למוח חושב, ודיבורים כאלה. ובכל זאת כשהיא מדברת, מתגנב איזה ספק ללב. היא הרי איננה הכלל. זאת ראייתו כבר בכל הדלתות שלא נפ־תחו קודם. אבל פעם, היו כאלה יוצאים מן הכלל הרבה. אנשים פתחו דלת משום שמאחוריה התדפק אדם. מה אירע שכיום דופקים על דלתות

מטורף

שהסיבה היחידה שהיא הלכה לעבוד בר־הדסה, זה שיהיו יותר אנשים מסביבה. לגברת ויליאמס ודליה היתה בדיחה קבועה. כל אחת מהן ידעה מתי מכינה רעותה קפה. „דרך הקיר הדק, שמענו כל תזווה של השנייה.“ כך היו זומזימות את עצמן אחת לשנייה, בדיוק ברגע המכריע. בהצהרה: „נדמה לי ששמת מים על האש, אז בואי ונחסוך את האש אצלי.“

ביום חמישי בלילה לא שמעה גברת

„תמימה!“

סיפרה גברת ויליאמס השכנה הקרובה. „היא האמינה לבני־אדם. אם היתה מתחנת טוב, היתה אשת משפחה נהדרת.“ קריאה אחת קטנה, היא שגורה על שכ־נתה הצעירה מוות. ועוד שכנה. בקומה הראשונה, בכית הסמוך. על הדלת, שם אחד: רינה שלף. עוד אשה בודדה. מדווח כתב „העולם הזה“: צילצלתי. הדלת נפתחה. ראש עטוף בר־מגבת הגיח. אחריו, גוף מכוסה ארעית במגבת, נוטף מים. „כן?“

„אני אדם, לא חיה!“

ע מדתי רגע ארוך ושתקתי. לפני יום וחצי, במרחק מטרים ספורים מכאן, נרצחה אשה, והמטורף שעשה זאת לא נמצא עדיין. ואשה זו, אינה חוששת לפ־תחו דלת לזרים. „אינך פוחדת?“ שאלתי. רינה שלף הזמינה אותי ואת הצלם פנימה, אמרה רק רגע, ונעלמה במיך לחת. לא יכולתי להבין מה שיכנע אותה בניקיון כפינו.

בחדר, על כווננית לבנה, לצד שני כר־כים של מילון לארוס צרפתי, נחה חר־ברת דקה: אמנות ההתגוננות. אולי כאן התשובה. קאראטה, ג'יאודו, ג'יטסו. רינה יצאה מן האמבטיה, לבושה: „אז מה אתה רוצה שאעשה? שאתבצר? ש־אתחיל לנהל שיחות־יוהוי דרך דלתות ומגפות? לא. אני מעדיפה לחיות כמו בר־

כך הוא ברך

מבעד לחלון זה נמלט הרוצח, לאחר שביצע את זממו. ליד דלת הכניסה לדירה הערים שרפרף וכיסא, באופן שילחצו על הידיד וימנעו כניסת אנשים לדירה. מטרתו היתה לעכב את גילוי הגופה.